

[Tinning]

Derudover handler det selvfølgelig helt principielt om, at vi i VS stadig har den opfattelse, at dette, at der sker nogle forskydninger i nogle lag rundt omkring nede under havet, og at der af den grund bliver produceret noget olie og noget gas, ikke i sig selv er noget specielt argument for, at folkene i DUC skal sidde og skrabe kroner hjem i milliardklassen. Det kan vi ikke se, men det angår hele spørgsmålet om nationalisering eller i det mindste genforhandling af gaskontrakten.

Energiministeren (Enggaard):

Jeg er enig med hr. Løvig Simonsen i, at hele spørgsmålet om aktivitetsniveauet på energiområdet, ikke mindst udbygningen af forsyningsformer osv., vil være meget afhængig af, hvordan de kommende oliepriser og energipriser i øvrigt udvikler sig.

Debatten i dag føres jo på et tidspunkt, hvor der er gået skred i tingene, og hvor vi derfor må forbeholde os at vurdere, hvordan hele grundlaget ser ud, når vi kommer dertil, hvor der forhåbentlig igen er en lidt mere stabil platform at bygge sine vurderinger på end den, vi kender i dag.

Jeg skal ikke gå langt ind i diskussionen om dispensationsansøgninger i forhold til investeringsbegrænsningerne, som de er tilset igennem indgrebet i forhold til kommunerne. Jeg kan ikke i dag tage stilling til konkrete projekter – det vil hr. Løvig Simonsen forstå – så meget mere som ansøgningsfristen for dispensationer ikke er udløbet, men jeg forstår, at hr. Løvig Simonsen er meget opmærksom på de enkelte ting, som foreligger på dette område, og jeg kan berolige hr. Løvig Simonsen med, at der sandelig også er andre, der er det; jeg er også selv opmærksom på dem.

Jeg noterede med tilfredshed hr. Løvig Simonsens udlægning af socialdemokratiets holdning til kulfyrede værker, nemlig at det bestemt ikke var noget, som socialdemokratiet udelukker nødvendigheden af, men at man forbeholder sig – gerne så hurtigt som muligt – at have et overblik over, hvilke andre muligheder der findes for at tilvejebringe effekt på elforsyningsområdet, og at der i øvrigt ikke her var indføret nogen tidsfrist.

Jeg er altid parat til at være meget positiv over for alle de betragtninger, som kan an-

lægges i forbindelse med miljømæssige forhold ved indvinding af energi. Der er her tale om konkrete vurderinger fra tilfælde til tilfælde, og også her gælder det som i så mange andre af livets forhold, at det er farligt på forhånd at sætte firkantede ting op, som udelukker en konkret vurdering. Men en positiv grundholdning til, at miljømæssige forhold skal varetages som led i det samlede formål, er det, som jo også har udviklet sig til en god og naturlig praksis mellem miljømyndighederne og energistyrelsen i de forhandlinger og drøftelser, som altid går forud for de konkrete tilladelser, og hvor jo de miljømæssige sider af sagen hører hjemme i miljøstyrelsens regie. Jeg kan kun understrege det gode forhold, som eksisterer imellem de to myndigheder med hensyn til under ét at tilvejebringe forhold, som gør det muligt at få en efterforskning og indvinding og samtidig tilgodese de miljømæssige hensyn, som jeg selvsagt kan være enig i.

Det, jeg har sagt til hr. Løvig Simonsen, er vel i virkeligheden også svar til hr. Riishøj, der udbad sig en konklusion af debatten vedrørende Fynsværket, nemlig at jeg mener, det er farligt på forhånd at lægge sig fast på, at en udbygning med kulfyret effekt ikke vil være nødvendig, men når man ønsker at vurdere disse ting i en bredere sammenhæng – og det fremgik også af en drøftelse, jeg havde med energipolitisk udvalg – er det selvfølgelig noget, jeg har noteret mig.

Men jeg vil advare imod den betragtning, at man blot kan skubbe og skubbe og skubbe beslutninger på disse områder. Det er langsigtede investeringer, vi taler om, og hvor det behov, der skal opfyldes, ikke findes i dag, men ligger 5, 6, 7 år ude i fremtiden. I den situation, der kan opstå, hvor vi i 1990erne har en utilfredsstillende forsyningsituation med elektricitet, vil man jo ikke vende tilbage og sige: ja men det var sandelig, fordi der var en meget tøvende holdning under den energipolitiske debat den 23. januar 1986. Det er et ansvar, som vil hvile på regeringen og elforsyningselskaberne, som i tide har noteret deres behov for i 1990erne at kunne levere energi og have erstatning for en række af de forældede anlæg, som må forudses at skulle skrottes i de kommende år; dér vil ansvarsfordelingen jo blive noget diffus.

Hr. Riishøj spurgte, hvordan situationen vil være her i en overgangsfase med hensyn